

UEC

Vall del Tenes

L'estiu, com dèiem en el número passat, és temps diferent i les activitats normals del curs (reunions, assemblees, excursions mensuals, etc.) queden més o menys aturades. Una altra activitat, la ruta, les supleix. Aquestes caminades d'una o dues setmanes pel Pirineu són, des de fa ja uns quants anys, com la culminació de les ambicions muntanyenques de la nostra entitat. Així com els més experimentats muntanyencs del país aprofiten aquesta temporada per anar als Alps o a les grans cordilleres asiàtiques, nosaltres estem contents d'haver pogut assolir els nostres cims de més de tres mil metres.

Com també dèiem en el número anterior, les rutes han estat dues aquest estiu passat. Una al Mont Perdut (Pirineu aragonès) i l'altre a la Cerdanya Oriental (vora Andorra). Ens sembla que podem dedicar aquest espai de la Revista a la narració dels fets —molts d'ells no sense aventura— que van viure els expedicionaris.

Üestió apart, són dos esdeveniments d'aquests últims dies, que tenen gran importància pel grup: el primer, que en fer-se la renovació de càrrecs al Consell Directiu de la UEC a Barcelona, Mn. Jaume Abril ha resultat elegit per un càrrec entre els responsables de la revista de l'entitat; el segon, que quatre membres del nostre grup han pogut arribar al cim de la Pica d'Estats i per tant rebran la medalla que la Comissió organitzadora del centenari de l'excursionisme català atorga en aquest cas. La nostra felicitació a l'un i als altres.

ORDESA 76 [Ruta UEC]

Dia 12 de juliol

A les 6 ens trobem tots a Lliçà per anar cap a la ruta, Vall d'Ordesa, on hi passarem 13 dies.

Marxem amb autocar Segalés, que ens porta fins a Torla. Un cop a Torla, anem carregats amb 400 quilos de material. La nostra idea era d'anar a dormir a una pallissa, però acabaven d'entrar l'herba i estaven plenes. Busquem taxi (de l'alcalde) i ens porta el material fins al camping d'Ordesa, on passem la nit.

Dimarts, 13

Ens llevem a les 6 del matí, i després de repartir la càrrega per sis dies, marxem camí de Goritz. La resta del material el deixem al camping. La motxilla menys pesada feia 20 quilos, i la més pesada 35. La marxa per carretera ens resulta molt feixuga i lenta, ja que, si bé el nostre promig de marxa és de 5 km. per hora, aquí anàvem a 1 km. per hora.

Després de dinar estem tan cansats que decidim de llogar tres burres que ens portin les motxilles fins a Soaso, doncs esgotats com estem ens veiem incapaços d'arribar a Goritz.

Dimecres, 14

Al matí, quan ens llevem, tornem a repartir el pes, i sortim cap a Goritz. Anem tots junts fins a la «Cua de Cavall», i un cop allà, uns agafen el camí normal i els altres el de les «clavijes», que són uns ferros clavats a la roca per facilitar la pujada.

Va ser una ascensió forta, però més curta que la del dia anterior. Un tros més enllà de mitja pujada, ens trobem amb uns xicots de Madrid que, quan ens veuen tan esgotats, ens ajuden a portar les motxilles. Amb aquests cinc nois ens fem força amics, i vàrem estar junts fins que ells van marxar. La tarda la deixem per descans en vistes a demà, que hem de fer el Mont Perdut.

Dijous, 15

A 2/4 de 7 marxem camí del Mont Perdut. Agafem ja des de baix una marxa molt bona, i fàcil de seguir, que en hora i mitja ens porta al Coll del Perdut, on hi ha l'Estany Gelat, i fem una petita ganyipada. De nou en camí, pugem fins el pla final, a uns 50 m. del cim. Una altra ganyipada admirant el paisatge, i pugem al pic.

Abans, encara, tenim l'oportunitat de fer-nos un tip de riure en veure una quarantena de bascos intentant pujar l'últim tros, que és gel, i això fer-ho sense piolets, ni grampons, ni cordes. Nosaltres cavem uns graons pels que podem pujar-hi tots, nosaltres i ells.

A la baixada fem dos grups, un que baixen de dret a Goritz, i l'altre que anem a fer el Cilindre, que des del Coll del Perdut ens resulta força aprop.

Un cop pujada la tartera, tenim davant una paret força forta, que hem de pujar grim pant. Ara sols ens queda carenejar fins al cim.

A la baixada intentem fer el tercer 3.000 de la diada, el Marboré, però ens trobem tallats en començar. Baixem, doncs, per l'altra cara del Cilindre, que és la que més ens costarà d'oblidar, doncs aquí varen tenir lloc els primers accidents.

Cap al tard arribem a baix, on els altres ens esperen preocupats, i acabem de passar el dia descansant.

Divendres, 16

La nit passada l'hem tinguda molt remullada, i el dia es presenta igual. Ja que no podem sortir per anar a la Bretxa, a causa del mal temps i dels accidents, pensem que no ens ve gens malament de descansar un dia, i ens el passem a dins el refugi, cantant, fent «l'un, dos, tres» i una gran xocolatada, a la que convidem a tot el refugi: catalans, bascs, alemanys, madrilenys, valencians, manyos i francesos.

Dissabte, 17

Aprofitant que al matí encara no plouia, decidim baixar al

camping, ja que el temps no es veia massa clar. A més, un dels ferits baixa a Broto perquè li mirin la ferida, que sortosament no és gens greu. Baixem pel mateix camí de la pujada, però molt més descansats, gràcies a que aquells xicots de Madrid ens acompanyen expressament a baix, i baixen quasi tot el material sobrant.

L'arribada té la mateixa fi per tots: «una dutxa». Quedem tots nous. I com que ja estem macos, ho celebrem anant a sopar a Torla.

Diumenge, 18

Ara ens posem en pla de turistes, i ens llevem com a senyors, a les 11. Ja que no tenim res a fer, ens dediquem a fer «bugada», i com que els estenedors resulten petits per 24, improvisem per sobre les tendes i per terra. La resta del dia ens el passem a la piscina i prenent el sol.

Dilluns, 19

Massa dies de descans enrampen les cames, i uns quants decideixen d'anar a Bujaruelo, la vall del costat. Tot plegat una petita sortida per anar a fer una cervesa.

Dimarts, 20

Tornem de matinada a marxar cap a Goritz, per poder aconseguir l'endemà la Bretxa de Roland. Aquest dia, dos ens deixen, doncs han de tornar a casa.

Nosaltres, uns quants per la carretera i els altres pel camí de la Faixa de Pelai i la senda dels caçadors. Aquest dia va ser molt bonic, vàrem contemplar molt el paisatge i vàrem veure com sembrada la flor de neu (edelweis).

Aquest dia dormim tots al refugi, doncs hem pujat sense tendes.

Dimecres, 21

Marxem de bon matí després d'esmorzar amb un cafè i llet. El camí ens resulta força planer fins al Pla de Milliaris, i després, fins a la cova de Casteret sols ens falten uns 200 metres de pujada. La Cova és tota gelada, l'entrada és una vertadera pista de glaç. Té a la primera sala dues columnes de gel, i més endintre en altres sales, més columnes i també saltants d'aigua gelats. Entrem en grups reduïts per assegurar-se millor. Després de passar 1 h. i mitja a la cova, pugem cap a la Bretxa. Ens queda encara 1 h. de camí.

Dalt la Bretxa ja, admirem bé el paisatge. Estem a la frontera, un peu a França i l'altre a Espanya. Aquell tallat que semblava petit resulta ser ara unes parets de més de 50 m. Baixem ja cap al refugi francès, el de Serradets, i anem ja cap el port de Bujaruelo. Tot el costat francès és net i polit, sembla que no siguin les mateixes muntanyes. Inclús vàrem trobar a la vora del camí, un piolet amb un cartell que deia «perdut». L'entrada a Espanya, novament va ser sorollosa i amb el terreny brut. El restant de la baixada a Bujaruelo -Camping, va ser lenta i cadascú la va agafar al seu ritme.

Dijous, 22

Dia lliure i per descansar. Novament ens llevem a les 11. Dos marxen a caminar fins a ... Altres decideixen anar a fer un ràpel que s'acaba amb una remullada al riu i sense baixada de muntanya, i d'altres es passen el dia a la piscina.

Divendres, 23

Descans novament, molta de la gent del grup no menja pots, van a Torla o al «Chiringuito», bar transportable. A la nit hi ha que la passa a base de mals de panxa, corregudes i vòmits.

A la nit fem vetllada de despedida. Causem impressió i la gent del camping inclús ens ve a retratar. Nosaltres per no ser una mostra del folklore hispànic, sortim fora del camping a acabar la festa.

Dissabte, 24

De bon matí, recollida de campament, i ja ens espera el Sagalés per anar cap a casa. Un adéu una mica trist a Ordesa i ja hi tornarem un altre any.

J. Soley i M. Canadell